

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ΦΡΙΚΗΣ

Του IRISTAN BERNARD

ΟΙ ΚΑΚΟΥΡΓΟΙ

- Μα δε μου λες, Γκοντώ, δε μπορούμε επί τέλους να κάνουμε χωρίς τον Έδμόνδο;

- Να σου είπω, Μπουκέ: Σάν τον γνωρίζεις δε θλ τα λες αβρί. Εινε πολὺ μορφωμένος νέος και πολὺ έξυπνος. Εινε άνθρωπος ποὺ δε θά δεχότανε ποτὲ ἄν δὲν τὸν ζώριζε ἡ πείνα.

- Ἐπὶ τέλους εἰνε μεσὺνυχτα, και εἶτε με τὸν Έδμόνδο, εἶτε χωρίς τὸν Έδμόνδο, πρέπει νὰ πηγαίνουμε, γεαρέ μου.

- Α! Νάτος ἔρχεται!... Λέγε λοιπὸν Γκοντώ. Τὶ θὰ κάνουμε; Έδμόνδε γιατί ἀργησες; Τὶ θες νὰ πῆς; Λέγε...

- Δὲ θέλω νὰ μιλήσω μπροστὰ σὸ φίλο σου. Μα θὰ ἦταν πειδ καλὰ νὰ μὴν ἔρθω μαζί σας.

- Σώπα! Καὶ δε θὰ κάνης ἄσχημα νὰ μὴν τὰ λες μπροστὰ σὸ Μπουκέ. Φοβικὰ δε σοῦχει και πολλὴ ἐμπιστοσύνη... Μήπως φοβάσαι; Δὲ θέλω νὰ φοβάσαι. Καταλαβαίνεις; Θέλω νὰ συμφωνήσης μαζί μας ἀκόμα κι' ἄν δοκιμάσης φόβο δύο-τρεις φορὲς στὴν ἀρχή.

- Θὰ σὰς εἶμαι ἐμπόδιο. Δὲ μου βασιτῶ και τόσο ἡ καρδιά. Σοχὰ λιποθυμῶ... ναι... λιποθυμῶ διὰν δῶ σκοτωμοὺς, αἵματα.

- Σώπα κι' ἔρχεται ὁ Μπουκέ. Κόττα νὰ βασιτῶσαι καλὰ μπροστὰ του. Ἐ! λοιπὸν, Μπουκέ μου, πῆρες τὰ εἰσιτήρια;

- Ναι. Τὸ τραῖνο θὰ περάσῃ στῆς 12 και 25. Πάμε ὡς τὴν προκομαία. Πῆρες τὸ πανὶ και τὸ μαχαίρι, Γκοντώ;

- Ναι, τὰχω μαζί μου.

- Ποὺ πήγε πάλι ὁ Έδμόνδος; σου; Τί ο' ἔπιασε νὰ τὸν κουβαλήσουμε μαζί μας; Ἰάει πειδ, τῶρα ποὺ τὸ ξέρι ἄς ἔρθῃ. Μα πρέπει νὰ ξέρη; Γκοντώ, δεὶ δὲν κάνει νὰ ἐμπιστεύεσαι σὲ κανέναν ἄν θέλης νὰ μὴν πάθης κακό. Μα νὰ, τὸ τραῖνο. Πάμε, φώναξε τὸν Έδμόνδο.

- Έδμόνδε, τὸ τραῖνο!

- Δυσκολοκίνητος ἄνθρωπος. Ἄς ἀνεβῶμε ἐκεῖ. Ἐχει μονάχα δύο πρόσωπα. Ὁ κ. Έδμόνδος καλὰ θὰ κάνει νὰ μείνῃ στὰ πίσω βαγόνια γιὰ νὰ μὴ ζαλιστῆ.

- Θυμάσαι ἐδῶ και τέσσερα χρόνια ποὺ πήραμε πάλι τὸ ἴδιο τραῖνο καὶ πήγαμε και ξεκάναμε ἕνα γέρο και μὴ γρηὰ ἐκεῖ κάτω σὸ Πουάν-ντι-Ζυρ; Μα δε μου λες γιατί δεν ἤρθες προχθὲς σὸυ γέρο-Πανὲ νὰ φάμε;

- Αὐτὰ συλλογίζεσαι παλληκάρη; Ἐγὼ σερφονγγρίζω σὸ μαλό μου τὸ σχέδιό μας.

- Ἐγὼ κἀνω τὸ σχέδιό μου τὴν ὥρα ποὺ θὰ ἔργασθῶ.

- Γιὰ κῆττα, Μπουκέ, τὸν Έδμόνδο τι μούτρα ἔχει και πὲς μου τι σκέφτεται.

- Ὁ Έδμόνδος με πεινοχωρεῖ... Φτάνουμε! Ἐ! Έδμόνδε ἰφθόσαμε. Ἀπὸ δῶ βγαίνουμε, Γκοντώ. Πέρ-νυ μπρὸς νὰ δῶσω τὰ εἰσιτήρια. Α! κάνει ἀρκετὴ ψυχραισία... Στάσου με γελωστῶ: Ναι εἶσαι εἶνε... ἀριστερά, βγαίνοντας ἀπὸ τὸ Σταθμό. Κῆττα, Γκοντώ, ὁ Έδμόνδος θέλει νὰ σοὺ μιλήσῃ.

- Θέλω νὰ μιλήω και ο' ἐσένα, Μπουκέ. Νὰ τι θέλω νὰ εἰπῶ και σὸυς δύο σας: Πειδ καλὰ νὰ μὴν ἔρθω μαζί σας. Δὲν εἶμαι σννειθόμενος και δε μπορῶ νὰ σὰς βοηθῶω.

- Ὅχι; Ἐθάρθῃς Έδμόνδε. Τὸ θέλει ὁ Μπουκέ.

- Βέβαια και πρέπει νὰρθῃ ἀφοῦ ξέρι ποὺ πᾶμε. Δὲ θέλω νὰ εἰπῶ πὲς δε σοῦχω ἐμπιστοσύνη, μα ξέρεις ἐγὼ δεν ἐμπιστευόμαιο σὲ κανέναν. Ἐθάρθῃς γιὰ νὰμαστε πειδ οἰγορσοὶ πὲς δε θὰ μὰς μαρτυρήσης. Ἐξέρω πὲς δε θὰ μὰς βοηθήσης και ποὺ, μα δε σὲ λογάριαζα; ὁ Γκοντώ ἤθελε νὰ σὲ πᾶρῃ. Και μὴ και βρήθῃκες μαζί μὲς, Ἐθάρθῃς και κάνε μου τὴ χάρη νὰ πηγαίνης μπροστὰ! Ἐ! Γιὰ τὸ θεό, Γκοντώ! Ἄλλη φορὰ σὰν ἔχεις καλεσμένους νὰ τοὺς ἀφίρης σπῆτι σου.

- Εἶνε μακρὰ ἀκόμα, Μπουκέ;

- Τὸ δευτέρω δεξιά. Δὲν ἔχει πολὺ κόσμο ο' αὐτὸ τὸ δρόμο. Τὸ ποὺ σου, Έδμόνδε, νὰ περπατῶ: δρόμια. Ἰ ραμπὲ δεξιά!

- Ἐκτο... ἔβρομο... ὄργω σπῆτι... Ἐγὼ θὰ χροπῶω, ὅ' ἀνοίξῃ ὁ θορρωρὸς και θὰ εἰπῶ ἐν. ἰ δ' ὄμα, παρνώντας τὴν ἀβλή. Θὰ μ' ἀκολουθήσετε, παλληκάρια μου, σπῆ σκῆλα και θὰ παιάτε σὰ νὰ φορεῖτε παντοφλές δεσποινίδων. Ἐχουμε δύο πατώματα ν' ἀνεβῶμε. Ἐδῶ εἶμαι σὰ σπῆτι σου. Ἐχὼ τὸ κλειδί τῆς γιοφίλας ποὺ ποὺδωκε ἡ δούλα. Ὁ Έδμόνδος θὰ μείνῃ στὸν ἀντιῶλλομο νὰ μὰς περιμένῃ. Προσοχή! Ἐδῶ εἶνε... σπῆματα... Μα νὰ! ἡ πόρτα εἶνε ἀνοικτῆ. Σιγά, μωρὰ μου, φωνάζω ἕνα ὄνομα... Μορίλ! Βασίστε με... εἶμαστε, εἶμαστε σπῆ σκῆλα. Μορίλ! Λέγεται ἕνας ποὺ κάθεται σὸ ἔγχο και δεν ἔρχεται ποτὲ νὰ κοιμηθῆ. 17... 18... ἔχει 22 σκαλοπατία... 21... Ἐδῶ εἶνε!

Ἐχει μὰ πόρτα, ἄρπασε τὸν Έδμόνδο και ἔλα ἀπὸ δῶ Γκοντώ... Ἄγγιζε με μονάχα, χωρίς νὰ με βασιτῶς...

- Ἄχ Θεὲ μου! Θεὲ μου! Ποὺς εἶνε;

- Φίλοι, κυρία... Κρατῶ τὸ λαιμὸ της... Σίγορτα δε θὰ ξαναφανάξῃ. Κάθισε σὰ πόδια της, Γκοντώ, κι' ἄρπασε τὸ λεπίδι. Προτιμῶ νὰ τὴν πνίξω. Θὰ εἶμαι πειδ οἰγορσοὶ. Μόνο δύο λεπτά θὰ περιμένουμε. Μικρὸ μου, μέτρα σιγά - σιγά ὡς τὰ 120.

- Μειρῶ: ἔνα... δύο... ἔτσι;

- Λιγάκι πειδ γρήγορα... Τὶ μακρὸ ποὺ εἶνε ἕνα λεπτό! μέτρα, μέτρα... Εἶνε τυχερὸ σὸ σποκάδι νὰ πετύχῃς τὸ λαιμὸ με τὴν πρώτῃ... Ἐξέρω καλὰ ποὺ εἶνε τὸ χρεῖβῆτι, μα ἔχεις σπῆττα, Γκοντώ μου;

- Ναι... ἄλλὰ μὴ μιλεῖς και χάνω τὸ λογαριασμό μου.

- Ποὺ ἦσαν;

- Στὰ 92.

- Ἐβλίσασαν τὰ πόδια της;

- Ναι... δεν κινούνται πειδ.

- Αὐτὸ ἦταν! Καλοπέρα σας, κυρία. Πρῶτοξε θὰ τὴν βασίξω λιγάκι ἀκόμα. Τράβηξε ἕνα σπῆττο, Γκοντώ... ἔτσι... Νὰ ο' ἐκείνη τὴν ὠρολογοθήκη μέσο εἶνε τὸ κλειδί τοῦ σφραγισοῦ φέροι... Α! μπράβο! Εἶνε ἀξιολόγρητη αὐτὴ ἡ ὑπερέτρια! Ἀνοίγω! Νά! νά! Ἀγγλικὲς ἐπιταγὲς, τραπέζογραμμία!

Αὐτὰ θὰ τὰ μετρήσουμε σπῆτι... Εἰκοσφοραγα... Τὸῦπνε, Γκοντώ... Ἀπὸ κατοστάρωμα... Αὐτὰ γιὰ τὸν Έδμόνδο... Μπουκέ, Μπουκέ! Κῆττα τὸν Έδμόνδο. Δὲ σαλεύει πειδ. Λιγοθύμω. Ἰῶς θὰ τὸν κουβαλήσουμε; Δὲ μπορῶμε νὰ τὸν ἀφήσουμε ἐδῶ, Γκοντώ; Φάξε τῆς τόπιες του κι' ἄν ἔχῃ χαριὰ, πᾶρτα. Κάνε γρήγορα, παλληκάρη μου. Τῶρα πρέπει νὰ τὸν κάμουμε νὰ μὴ μπορῆ νὰ μαρτυρήσῃ. Θὰ τοὺ περάσω ἀπὸ τὸ φουλάρι σὸ λαιμὸ.

- Α! Μπουκέ, μὴν τὸ κάνης αὐτό.

- Ἄς μὴν κουβαλοῦσε; ἔναν ἰέτιο πελάτη... Γιὰ νὰμαστε οἰγορσοὶ θὰ τοὺ φτεῖψω και μία με τὸ σπιλέτο προσέχοντας νὰ μὴ λερωθῶ... Ἐμπρός! Ἐβγα σιγά-σιγά... γιὰ νὰ ξανακλειδώσω... Βρήκες τὰ κάγγελα; Νά, φτάσαμε σὸ πρῶτο πᾶωμα. Τὶ σποκάδι ποὺ ἔχει! Περάστε, παρακαλῶ. Αὐτὸ τὸ γορσοῦνι ὁ πορτιέρος κοιμᾶται βαρεῖα. Ἐπὶ τέλους! Ἰ ἰ ὠμορφα ποὺ εἶνε ἐξω.

- Μουσκεφα στὸν ἰδρώτα.

- Θαρρῶ πὲς φώναζαν, Γκοντώ... Μα λάθος... Φιρήθῃκες καθόλου, Σ' ἐπῆρανα με τὸν Έδμόνδο, μα τὸ ἴδιο μου κάνει. Ἀβριο σὰ θὰ τὸν βροῦν, κανεὶς δε θὰ μπορῆ νὰ ἐξηγήσῃ τι σννέβῃ. Ἡ γρηὰ σφραγαλισμένη! Ὁ Έδμόνδος πνιγμένος και μ' ἕνα σπιλέτο σὸ σπῆθος! Πᾶμε.

Τριστάν Μπερνάρ

Νάτος!... ἔρχεται!...

τὸ ἴδιο μου κάνει. Ἀβριο σὰ θὰ τὸν βροῦν, κανεὶς δε θὰ μπορῆ νὰ ἐξηγήσῃ τι σννέβῃ. Ἡ γρηὰ σφραγαλισμένη! Ὁ Έδμόνδος πνιγμένος και μ' ἕνα σπιλέτο σὸ σπῆθος! Πᾶμε.

Τριστάν Μπερνάρ

ΠΟΙΟΣ ΕΙΠΕ Ο ΕΦΕΥΡΕΤΗΣ ΤΩΝ ΣΠΙΡΤΩΝ;

Ὁ Γάλλος Κάρολος Σοριά, ὁ ὁποῖος γεννήθηκε στὸ Πολιγλύ τὸ 1812, εἶνε ὁ πρῶτος ἐφευρέτης τῶν σπῆρτων. Εἶς τὸ πανεπιστήμιον ἀκοουθούσας μαθήματα ἰατρικῆς, σταν τυχαῶς ἔμαθε δι ἕνα μίγμα θαιίου και χρωματιστοῦ soude de potasse ἐκπυροσορρεῖ ὅταν τὸ τρίψουν ἐλαφρά. Ἄπ' αὐτὴν τὴν ἡμέρα ὁ Σοριά δεν ἐσκέπτετο καὶ ἀκόμα πὲς νὰ κάνῃ αὐτὴν τὴν ὕλην εὐφλεκτὴν ὑστερα ἀπὸ πολλὲς δοκιμὲς κατόρθωσε νὰ ἐπιτύχῃ τοῦ σκοποῦ του, και νὰ διασκεδάσῃ με τοὺς ἄλλους συμμαθητὰς του, ἀνάβοντας τὰ πρῶτα σπῆρτα. Ἐπειτα ἀπὸ λίγο καιρὸ ἡ ἀνακάλυψις του αὐτῆ διεδόθη στὸυς πλανόδιους ἐμπόρους: χωρίς νὰ μπορῆ νὰ τοὺς ἀπαγορεύσῃ τὴ χρησιμοποίησὶ της γιὰ τὸ λόγο δι ἕνα μπουκόσιος νὰ μαζέψῃ 1500 φοράκια ποὺ τοὺ χροιαζόντουσαν γιὰ ν' ἀποκητῆ τὸ δὶπλωμα τῆς ἐφευρέσεως του. Μόνο εἶπαι ἀπὸ ἀρκετὰ χρόνια ποὺ εἶνε πρῶτος τῆς Γαλλικῆς Δημοκρατίας ὁ Ἰούλιος Γκρεβὺ τὸν ὁποῖον εἶχε συμμαθητὴν εἶς τὸ σχολεῖο, μπόρσας χάρις ο' αὐτὸν νὰ διορισθῆ διευθυντῆς σ' ἕνα γραφεῖο καπενοῦ κι' εἶσαι ν' ἀνακομφισθῆ ἄλλῃ οἰκονομικῶς. Ὁ Σοριά πέθανε τὸ 1895 και ἡ ἐφευρέσις του χρονολογεῖται ἀπ' τὸ 1831.

